

Strony w postępowaniu głównym

Ścigany: BY

Uczestnik postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady dotyczące stosowania art. 18 i 21 TFUE, określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) ⁽¹⁾, obowiązują w przypadku wniosku o ekstradycję obywatela Unii złożonego przez państwo trzecie również wtedy, gdy ścigany przeniósł ośrodek interesów życiowych do państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, w momencie kiedy nie był jeszcze obywatelem Unii?
- 2) Czy na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) państwo członkowskie pochodzenia, poinformowane o wniosku o ekstradycję, jest zobowiązane zwrócić się do wnioskującego państwa trzeciego o przekazanie akt w celu zbadania możliwości przejścia prowadzenia postępowania karnego?
- 3) Czy państwo członkowskie, do którego państwo trzecie wystąpiło z wnioskiem o ekstradycję obywatela Unii, na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) jest zobowiązane do tego, by odmówić ekstradycji i samemu przejąć prowadzenie postępowania karnego, jeżeli prawo krajowe tego państwa członkowskiego przewiduje taką możliwość?

⁽¹⁾ EU:C:2016:630.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Vos Aannemingen BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-405/19)

(2019/C 288/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Vos Aannemingen BVBA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wydatek przynosi korzyść również osobie trzeciej — tak jak ma to miejsce w sytuacji, gdy deweloper w związku ze sprzedażą mieszkań ponosi koszty reklamy, koszty administracyjne i wynagrodzenia pośredników nieruchomości, które przynoszą korzyść także właścicielom gruntu — to nie stoi to na przeszkodzie pełnemu odliczeniu VAT z tytułu tych kosztów, pod warunkiem że zostanie stwierdzone istnienie bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy tym wydatkiem a działalnością gospodarczą podatnika, a korzyść osoby trzeciej jest drugorzędna względem potrzeb przedsiębiorstwa podatnika?

- 2) Czy zasada ta ma również zastosowanie, jeżeli nie chodzi o koszty ogólne, lecz koszty związane z określonymi transakcjami na późniejszym etapie obrotu, takimi jak sprzedaż mieszkań z jednej strony i gruntów z drugiej strony, bez względu na to, czy podlegają one opodatkowaniu VAT?
- 3) Czy na kwestię możliwości odliczenia VAT z tytułu tych kosztów ma wpływ okoliczność, że podatnik ma możliwość/prawo obciążenia tym wydatkiem osoby trzeciej, która uzyskuje z tego tytułu korzyść, jednak tego nie czyni?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV/Belgische Staat

(Sprawa C-407/19)

(2019/C 288/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Katoen Natie Bulk Terminals NV, General Services Antwerp NV

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu zawartemu w art. 1 koninklijk besluit van 5 juli 2004 „betreffende de erkenning van havenarbeiders in de havengebieden die onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid” (dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie uznawania pracowników portowych na obszarach portowych objętych zakresem ustawy z dnia 8 czerwca 1972 r. o pracy w portach) w związku z art. 2 tego dekretu, a mianowicie uregulowaniu, zgodnie z którym pracownicy portowi w rozumieniu w art. 1 § 1 ust. 1 wspomnianego dekretu są albo nie są włączani do puli pracowników portowych w ramach procedury ich uznawania przeprowadzanej przez komisję administracyjną składającą się w równej mierze z członków wyznaczonych przez organizacje pracodawców reprezentowane w tym Komitecie wspólnym i z członków wyznaczonych przez reprezentowane w nim organizacje pracowników, przy czym w procedurze certyfikowania uwzględnia się zapotrzebowanie na pracowników, mając jednocześnie na uwadze, że nie przewidziano ostatecznego terminu podjęcia decyzji przez tę komisję administracyjną, a od jej decyzji w przedmiocie certyfikacji przysługuje jedynie sądowy środek odwoławczy?
- 2) Czy art. 49, 56, 45, 34, 35, 101 lub 102 TFUE, ewentualnie w związku z art. 106 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu wprowadzonemu do art. 4 § 1 2°, 3°, 6° i 8° dekretu królewskiego z dnia 5 lipca 2004 r. przez, odpowiednio, art. 4 2°, 3°, 4° i 6° zaskarżonego dekretu królewskiego z dnia 10 lipca 2016 r., a mianowicie uregulowaniu, które dla certyfikowania pracownika za pracownika portowego wymaga, aby a) został on uznany za zdolnego do pracy pod względem medycznym przez zewnętrzną instytucję do spraw prewencji i ochrony w pracy, przy czym w skład tej instytucji wchodzi organizacja pracodawców powołana jako przedstawiciel zgodnie z art. 3bis wet van 8 juni 1972 „betreffende de havenarbeid” (ustawy z dnia 8 lipca 1972 r. o pracy w portach), b) uzyskał pozytywny wynik badań psychotechnicznych przeprowadzanych przez organ wyłoniony przez wskazaną jako przedstawiciel organizację pracodawców zgodnie z